

Arrest

nr. 79 133 van 13 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat W. LUYCKX en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 3 februari 1970 geboren in Khademiyah, Bagdad. U bent een sjiit van Arabische origine en woonde heel uw leven in Khademiyah. Sinds uw twaalfde levensjaar werkte u samen met uw vader in de juwelenwinkel. In 2003 heeft u een winkel in mobiele telefonie geopend. U bent getrouwd met mevrouw (K.A.K.) en heeft twee kinderen: (M.) en (R.). Na een mislukte sollicitatiepoging bij de partij El Dawaa partij bent u in januari 2011 als chauffeur aan de slag gegaan bij de krant ‘Roze News Agency Baghdad’ (Roos Bagdad el Achbariyah). Uw taak bestond erin een aantal medewerkers van en naar het werk te brengen en iedere

vrijdag moest u (A.), (M.) en (H.) naar het Tahrirplein brengen waar ze de anti-regeringsbetogingen filmde.

Toen u op 27 mei 2011 het cameramateriaal in de auto aan het laden was, werd u aangesproken door een officier in burger. Hij vroeg u waarom u elke vrijdag naar het Tahrirplein kwam en wat hiervan de bedoeling was. Vervolgens werden u en uw vader uitgescholden. U verloor uw zelfbeheersing en schold op uw beurt de officier en de overheid uit. Hij sloeg u op uw neus en stampte u toen u op de grond lag. De officier nam uw badge af en liet u weer gaan. U ging naar het ziekenhuis voor verzorging en nam een dag verlof. De volgende dag ging u weer gewoon naar het werk. Toen u de volgende week bij uw vriend (H.) alcoholische dranken consumeerde, werd u opgebeld door (A.M.H.A.T.). Dit was een man die u op straat had leren kennen toen u autopech had en bovendien bleek de man een vroegere vriend van uw vader te zijn. (A.) werkte voor El Dawaa partij en wist u te vertellen dat deze partij een arrestatiebevel tegen u had uitgevaardigd omwille van het feit dat u de regering uitgescholden had. U heeft (A.) vijfhonderd dollar betaald om een kopie van het arrestatiebevel te krijgen. U hebt op 2 juni 2011 uw werk bij de krant stopgezet. De politie zou nog op uw werk zijn geweest op zoek naar u. U heeft dan een tijdje thuis gezeten en op 15 juli 2011 Bagdad verlaten met het vliegtuig richting Turkije. Na uw vertrek zouden er mannen van de overheid vier maal bij u thuis in Khademyah binnengevallen zijn. Uw huis zou inmiddels in brand gestoken zijn waarbij alle documenten verbrand werden. U bent op 28 juli 2011 in België aangekomen en heeft dezelfde dag nog asiel aangevraagd.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten neer: een badge van bij de krant, een document om te tonen aan de verkeerspolitie, een verzendingsnota van DHL, een arrestatiebevel, een woonstkaart en een huwelijksakte, de identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van u, uw vrouw en kinderen, een nationaal en internationaal rijbewijs. Verder legt u een kopie neer van de paspoorten van uw kinderen en uw vrouw en een stapel documenten in verband met de dood van één van uw neven.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging hoeft te koesteren zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie. Vooreerst rijzen er vragen wat betreft uw daadwerkelijke tewerkstelling bij de krant 'Roze Media News Agency.' Volgens uw verklaringen was u aangesteld als chauffeur bij de krant sinds januari 2011 en dit tot 2 juni 2011 (CGVS p.9). Uw taken bestonden er enerzijds in een paar vrouwelijke werknemers van en naar het werk te brengen en anderzijds een team van twee cameramannen en een fotograaf elke vrijdag te voeren naar de anti-regeringsbetogingen op het Tahrirplein (CGVS p.11). Gevraagd naar de namen van die crew antwoordde u: (A.), (H.) en (M.) (CGVS p.9). Hun volledige namen kende u echter niet (CGVS p.14). Dit mag verbazen. Er mag van u verwacht worden dat u ten minste de volledige namen kent van de crewleden die u gedurende een half jaar vervoerde. U gaf bovendien zelf aan dat u een nieuwsgierige persoon was en meer wou horen (CGVS p.14). Meer nog, u kon geen enkele naam van een journalist geven die op de redactie van de krant werkt. Enkel de namen van de hoofdredacteur en de algemene directeur waren u bijgebleven (CGVS p.10). Ook dit is zeer opmerkelijk. De redactie telde nochtans een vijfhonderdtal medewerkers, zo zegt u (CGVS p.11). Dat u dermate weinig kennis heeft van dergelijke zaken, is zeer opmerkelijk. Overigens mag opgemerkt worden dat het ook het getal vijfhonderd eerder ongeloofwaardig klinkt als grootte van een redactie van een lokale krant. U wist verder niet of er al dan niet reeds journalisten van de krant om het leven gekomen waren (CGVS p.11). Uw antwoord op de vraag wat u dan wel wist over de redactie van de krant is op zijn minst merkwaardig te noemen: u gaf aan dat de krant arme mensen financieel te hulp schoot. Ze zouden zieke mensen een busticket naar Syrië betalen om daar een medische ingreep te laten uitvoeren (CGVS p.10). Verder wist u te vertellen dat de krant dagelijks verscheen met een zeer grote oplage en twaalf pagina's besloeg. U heeft de krant echter nooit gelezen en enkel eens doorbladerd en dan weggegooid (CGVS p.10).

Om uw tewerkstelling bij de krant te staven legde u een badge neer. Deze badge werd uitgegeven op 23 augustus 2011. Dit is nadat u het werk verlaten had, wat mag verbazen. Uw broer zou aan de directeur van de redactie een nieuwe badge voor u gaan vragen zijn, aangezien u de vorige kwijt was geraakt (CGVS p.22). Deze badge kan dan ook bezwaarlijk als bewijsstuk voor uw tewerkstelling in rekenschap gebracht worden. Het andere document dat u gebruikte om aan de verkeerspolitie te tonen, vertoont een ander logo dan het logo dat op uw badge staat. Tevens blijkt het e-mail adres zoals geafficheerd op het document niet operationeel te zijn. Op de website van de krant is een ander e-mail adres te vinden dat wel operationeel is (zie infomap). Deze bevindingen roepen twijfels op bij de authenticiteit van deze stukken.

De beperkte en merkwaardige kennis die u tentoonspreidt over uw werkgever doet twijfels rijzen over uw daadwerkelijke tewerkstelling bij Roze Media News Agency.

Wat betreft de gebeurtenissen die u op het Tahrirplein zou meegemaakt hebben, legt u bovendien weinig coherente en eerder vage verklaringen af. U zou samen met de driekoppige perscrew

elke vrijdag naar het Tahrirplein zijn afgezakt om de betogingen te documenteren (CGVS p.11). Er zou betoogd zijn geweest omwille van de slechte elektriciteits- en watertoevoer (CGVS p.11). Men zou u en niet de andere chauffeurs naar het plein hebben gestuurd aangezien u veel dronk en grappig was, in tegenstelling tot uw depressieve collega's (A.) en (M.) (CGVS p.13, p.14). Het is opmerkelijk dat u elke vrijdag naar het Tahrirplein moest, aangezien er na de massabetoging van 25 februari 2011 aan de overheid de kans gegeven werd om het probleem binnen een termijn van honderd dagen op te lossen. De betogingen stelden dan ook nog maar weinig voor na deze datum. Er kwamen niet meer dan een paar honderd mensen op af en de ordetroepen hadden weinig te doen (zie infomap). In uw verklaringen sprak u, in tegenstelling tot de voorhanden zijnde informatie, over betogingen waar één tot drie miljoen mensen aanwezig waren. Soms ging het ook over een kleinere groep van zeventienduizend mensen, zo zegt u (CGVS p.18). Dat het nog slechts over enkele honderden personen ging, is u klaarblijkelijk ontgaan, hetgeen mag verbazen indien u daadwerkelijk wekelijks deze betogingen gadesloeg.

Op 27 mei 2011 was u het statief van de camera aan het inladen toen u aangesproken werd door een officier in burger. Hij zou u en uw vader beledigd hebben en u geslagen en gestampt hebben waarop u uw zelfbeheersing verloor en hem en de regering uitschold (CGVS p.12). Het is opmerkelijk dat u er net uitgepikt werd en niet iemand van de journalisten. U kwam namelijk elke vrijdag met dezelfde perscrew naar het plein, u parkeerde op dezelfde plaats en u keek toe van op een afstand (CGVS p.11, p.15). U was dus volgens uw verklaringen enkel de chauffeur, een toeschouwer, die elke vrijdag op dezelfde plek van op een afstand toekeek. Dat net u plots in die mate gevisieerd zou worden, is weinig aannemelijk (CGVS p.12).

Uw perscrew was aanwezig op het Tahrirplein om te verslagen wat er daar gebeurde samen met nog andere zenders zoals El Bagdadiyah, El Fayha, en El Iraqiyah TV. Er werd echter in de aanwezige mediabronnen op geen enkele manier gerept over het incident waarbij één van de medewerkers van de krant in elkaar geslagen werd tijdens de betoging (CGVS p.16). Dat van deze gebeurtenis nergens melding werd gemaakt, mag eveneens verbazen. U gaf aan dat de krant schrik had van de overheid, aangezien het een onafhankelijke krant was (CGVS p.15). Ook dit is hoogst twijfelachtig gezien het feit dat deze krant anderzijds blijkbaar wel wekelijks verslag deed van de anti-regerings betogingen. Bovendien was er een overeenkomst gesloten op 2 maart 2011 tussen de Journalistic Freedoms Observatory en de Baghdad Operations Command dat reporters vrij over de betogingen mochten berichten (zie infomap). Gevraagd naar uw kennis van andere gewelddadige incidenten op het plein, haalde u het voorval aan van medewerkers van de overheid in traditionele Arabische kledij die andere betogers gestoken zouden hebben (CGVS p.15). U wist echter niet meer wanneer deze feiten plaats hadden gevonden. Dat u evenmin melding maakt van de arrestatie van vier activisten van de "february youth movement", op dezelfde dag als uw problemen (infomap), mag eveneens verbazen.

U verklaarde dat Dawaa het arrestatiebevel tegen u gepland had omdat u de boodschap van het Iraakse volk zou overbrengen (CGVS p.15 p.16). Geconfronteerd met de vaststelling dat u helemaal de boodschap van het volk niet overbracht gezien u chauffeur was, ging u hier volmondig mee akkoord (CGVS p.16). U paste vervolgens uw verklaringen aan en stelde dat er een arrestatiebevel tegen u werd uitgevaardigd omwille van het feit dat u de overheid en de officier uitgescholden had (CGVS p.19). Dat u uw verklaringen op dergelijke wijze aanpast, is wederom merkwaardig.

U legt eveneens weinig coherente en chronologisch inadequate verklaring af over de persoon die u op de hoogte heeft gebracht van het arrestatiebevel (een man genaamd (A.M.H.A.T.) - CGVS p.19). Zo dient opgemerkt te worden dat u van deze man de volledige naam inclusief de clannaam kent maar van uw naaste collega's slechts de voornaam kent. U zou deze man leren kennen hebben toen hij u te hulp kwam bij een autopanne en dit in april 2011 (CGVS p.20). U zou later ontdekt hebben dat hij een vriend van uw vader was. (A.) zou u namelijk sterkte zijn komen toewensen tijdens de rouwdienst bij de dood van uw vader (CGVS p.20). U verklaarde dat uw vader op 9 januari 2011 gestorven was (CGVS p.20). Dit is evenwel drie maanden voor uw kennismaking met de man in kwestie. Geconfronteerd met deze incoherentie paste u ook de chronologie van deze kennismaking aan CGVS p.20). Dat u uw verklaringen wat dit betreft aanpast, draagt niet bij tot de geloofwaardigheid ervan.

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie van Genève.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Baghdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Baghdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Baghdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkbaar verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geviséerd. Ook de sjiietische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Baghdad dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burger-slachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden o.a. in Baghdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Baghdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Baghdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Baghdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Baghdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Baghdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Baghdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiietische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Baghdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Baghdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Baghdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Baghdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten veranderen deze appreciatie niet. De badge van bij de krant en het document om te tonen aan de verkeerspolitie zouden uw tewerkstelling als chauffeur moeten staven. Afgezien van bovengaande opmerkingen wat deze stukken betreft, dient te worden gesteld dat deze documenten slechts bewijswaarde hebben als ze ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, wat bij u niet het geval is. Het arrestatiebevel is een document waarvan de authenticiteit niet kan bevestigd worden. De woonstkaart en huwelijksakte, de rijbewijzen, de identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van u, uw vrouw en kinderen evenals de kopieën van de paspoorten van uw kinderen en uw vrouw bevestigen uw verklaarde afkomst uit Bagdad en uw burgerlijke stand welke niet ter discussie staan in deze appreciatie. De stapel documenten in verband met de dood van één van uw neven heeft geen betrekking op uw asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Verzoeker voegt aan het feitenrelaas toe dat hij recent heeft vernomen dat op 15 januari 2012 een grote explosie plaatsvond in Bagdad, en dit vlak bij zijn woonplaats. Tevens heeft hij recent vernomen dat zijn broer A.M. werd gedood op 17 januari 2012, vermoedelijk door dezelfde personen die hem zochten. Ter staving voegt verzoeker de volgende stukken bij het verzoekschrift: de overlijdensakte en foto's van zijn overleden broer en een krantenartikel inzake een bomaanslag (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 3 tot 5).

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet). Hij betoogt dat de bestreden beslissing niet of onvoldoende met redenen is omkleed en dat hieruit geen afweging blijkt tussen zijn belangen en deze van de Staat, terwijl het belang van de Staat bij de maatregel nihil is en de schade die aan verzoeker zou worden berokkend enorm is. Volgens verzoeker stellen de middelen in hun geheel genomen, artikel 62 van de vreemdelingenwet, de rechtspraak van de Raad van State, "*artikel 8 juncto artikel 14 van het Europees Verdrag van de Rechten van de mens*" en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen dat de motivering in feite en in rechte afdoende moet zijn en dat uit alle motieven moet blijken dat de overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen.

Verzoeker wijst erop dat hij verschillende documenten bijbracht. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) bewijst niet dat deze vervalst zijn.

Verzoeker blijft bij zijn verklaringen dat hij werkzaam was voor 'Roze Media News Agency'. Verzoeker verklaart het feit dat hij bijna niemand bij naam kon noemen doordat er honderden mensen voor de krant werkten, doordat hij chauffeur was en slechts met enkele medewerkers in contact stond en doordat zijn tewerkstelling intussen reeds dateert van bijna een jaar geleden.

Voorts vraagt hij zich af wat hij kon vertellen over de gebeurtenissen op het Tahrirplein. Hij verklaarde dat hij enkel medewerkers van de krant naar daar vervoerde en de betoging van op afstand gade sloeg. Verzoeker meent dat van hem niet kan worden verwacht dat hij precies kan inschatten hoeveel betogers er waren nu er ook in ons land tussen verschillende betrokken partijen steeds discussies bestaan over het aantal betogers.

Verzoeker stelt dat uit de neergelegde documenten duidelijk blijkt dat hij werkte voor 'Roze Media News Agency' en dat tegen hem een arrestatiebevel werd uitgevaardigd. Bovendien toont het feit dat zijn broer recent werd vermoord door vermoedelijk dezelfde personen aan dat zijn leven in gevaar is.

Verzoeker verwijst naar artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, stelt dat het voldoende is dat wordt aangetoond dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land en dat er sprake is van ernstige schade indien de persoon foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing dreigt te ondergaan. Dergelijke behandeling is in strijd met artikel 3 EVRM. Verzoeker wenst op te merken dat de algemene veiligheidssituatie in Irak niet is verbeterd, wat blijkt uit het reisadvies inzake Irak van de Belgische overheid aan de Belgische bevolking dat hij bij het verzoekschrift voegt. Bovendien is er vlak bij zijn woonplaats op 15 januari 2012 een zware bomaanslag geweest, zoals blijkt uit het bij het verzoekschrift gevoegde artikel.

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en "*de fundamentele rechten van de Mens, zoals die blijken uit het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens*". Hij stelt opnieuw dat de bestreden beslissing nalaat "*de passende belangenafweging te maken*", alsmede dat er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen.

Verzoeker zal bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, gelet op het arrestatiebevel jegens hem en het gegeven dat zijn broer vermoedelijk is vermoord door de personen die hem zoeken, slachtoffer zal worden van gewelddaden, hetgeen indruist tegen de principes van de rechtsstaat en in het bijzonder tegen de fundamentele rechten van de mens.

Hij verliet dan ook wel degelijk zijn land uit vrees voor voormelde vervolgingen, zoals bedoeld in artikel 1, A, (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

2.2.1. De door verzoeker aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. Verzoeker houdt ten onrechte voor dat uit artikel 8 *juncto* artikel 14 van het EVRM voortvloeit dat de motivering van de bestreden beslissing in feite en in rechte afdoende moet zijn en dat hieruit moet blijken dat de overheid heeft afgewogen of de motieven evenredig zijn aan de door de maatregel veroorzaakte gevolgen. Hij laat voor het overige na te duiden op welke wijze voormelde artikelen zouden zijn geschonden zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

2.2.3. Daar waar verzoeker gewag maakt van het ontbreken van een belangenafweging tussen zijn belangen en deze van de Staat en betoogt dat er een evenredigheid moet bestaan tussen de motieven en de gevolgen van de maatregel, dient te worden opgemerkt dat het proportionaliteitsbeginsel, vorm van het redelijkheidsbeginsel, in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt immers verweerder in diens declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet om hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland ressorteert niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van verweerder.

2.2.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.5. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Uit verzoekers verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt dat hij, ondanks zijn beweerde tewerkstelling, ondanks dat hij zelf verklaarde een nieuwsgierige persoon te zijn die meer wilde weten en ondanks dat volgens hem een vijfhonderdtal mensen werkzaam waren bij 'Roze Media News Agency', niet in staat was (i) de volledige namen te geven van de leden van de crew die hij gedurende een half jaar wekelijks naar het Tahrirplein zou hebben vervoerd; (ii) ook maar één naam te

geven van een journalist die op de redactie van de krant werkt doch enkel de naam van de hoofdredacteur en de algemene directeur; (iii) niet wist of er al dan niet reeds journalisten van de krant om het leven waren gekomen. Verzoeker betwist de voormelde vaststellingen niet doch tracht deze toe te schrijven aan het tijdsverloop sedert zijn tewerkstelling en te verwijzen naar de inhoud van zijn positie. Hij biedt hiermee echter geen afdoende verklaring voor de voormelde, vergaande onwetendheden in zijn hoofde. Van verzoeker kon, gelet op zijn beweerde tewerkstelling en functie als chauffeur gedurende een half jaar voor 'Roze Media News Agency', wel degelijk worden verwacht dat hij tijdens het gehoor de voormelde gegevens zou kunnen verstrekken, te meer daar dit gehoor plaatsvond op 29 oktober 2011, hetzij minder dan een half jaar na het stopzetten van deze voorgehouden werkzaamheden (administratief dossier, stuk 4). Verzoeker laat voorts de pertinente vaststelling ongemoeid dat zijn antwoord op de vraag wat hij dan wel wist over de redactie van de krant erg merkwaardig was, alsmede dat hij wist te vertellen dat de krant een grote oplage had en twaalf pagina's besloeg doch de krant nooit zou hebben gelezen maar enkel zou hebben doorbladerd en dan weggegooid. Gelet op het voorgaande maakt verzoeker zijn voorgehouden tewerkstelling bij 'Roze Media News Agency' niet aannemelijk.

Dat uit de neergelegde documenten zijn tewerkstelling duidelijk zou blijken kan niet worden aangenomen. Vooreerst kan in dit kader worden opgemerkt dat, in tegenstelling met wat verzoeker laat uitschijnen, de commissaris-generaal noch de Raad moet bewijzen dat de neergelegde documenten vals zouden zijn om hieraan bewijswaarde te ontszeggen. Dient te worden vastgesteld dat verzoeker de motivering omtrent de door hem ter staving van zijn beweerde tewerkstelling neergelegde documenten niet weerlegt waar deze stelt dat (i) zijn badge is uitgegeven op 23 augustus 2011, aldus geruime tijd nadat hij het werk reeds zou hebben verlaten, zodat deze bezwaarlijk kan gelden als bewijsstuk voor zijn tewerkstelling; (ii) het document dat hij gebruikte om aan de politie te tonen een ander logo vertoont dat zijn badge, het emailadres zoals vermeld op dit stuk niet operationeel is en op de website van de krant een ander emailadres te vinden is dat wel operationeel is; (iii) aan dergelijke documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend indien zij worden aangevoerd in het kader van geloofwaardige verklaringen. Deze motivering is pertinent en terecht en wordt, daar zij door verzoeker in het geheel niet wordt weerlegd, door de Raad overgenomen.

Verder blijkt inzake zijn verklaarde aanwezigheid op het Tahrirplein uit verzoekers verklaringen, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, dat hij sprak over betogingen waar één tot drie miljoen mensen en dat hij aangaf dat er soms ook een kleinere groep van zo'n zeventienduizend mensen aanwezig was, hetgeen niet kan worden gerijmd met de informatie in het dossier waaruit blijkt dat na de massabetoging van 25 februari 2011 aan de overheid de kans werd geboden om het probleem binnen een termijn van 100 dagen op te lossen, dat de betogingen na deze datum nog maar weinig voorstelden, dat hier nog maar een paar honderd mensen op af kwamen en dat de ordetroepen weinig te doen hadden (administratief dossier, stuk 12: landeninformatie). Waar verzoeker nog enigszins kan worden gevolgd waar hij stelt dat niet kan worden verwacht dat hij precies kan inschatten hoeveel mensen bij de betogingen aanwezig waren, dient te worden opgemerkt dat het verschil in het aantal deelnemers zoals door hem genoemd en het daadwerkelijke aantal *in casu* dermate groot is dat dit niet kan worden toegeschreven aan een foute inschatting. Dat het verzoeker klaarblijkelijk is ontgaan dat aan de betogingen nog slechts enkele honderden personen deelnamen ondergraaft zijn beweerde wekelijks aanwezigheid aldaar.

Verzoeker doet voorts niet de minste poging om de motivering *in concreto* te weerleggen, daar waar gesteld wordt dat (i) het, gelet op de voormelde informatie, opmerkelijk is dat hij elke vrijdag naar het Tahrirplein moest gaan; (ii) het, in het licht van zijn functie en activiteiten, opmerkelijk is dat men net hem eruit zou hebben gepikt en niet één van de journalisten; (iii) in de aanwezige mediabronnen op geen enkele manier werd gerept over het incident waarbij één van de medewerkers van de krant in elkaar werd geslagen tijdens de betoging, hetgeen mag verbazen; (iv) verzoekers verklaring in dit verband dat de krant schrik had van de overheid hoogst twijfelachtig is nu deze klaarblijkelijk wel verslag deed van anti-regeringsbetogingen en er een overeenkomst was gesloten met de 'Baghdad Operations Command' dat vrij over de betogingen mocht worden bericht; (v) verzoeker een gebrek aan kennis vertoonde omtrent andere gewelddadige incidenten op het plein en geen melding maakte van de arrestatie van vier activisten op dezelfde dag als zijn voorgehouden problemen. De voormelde motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Bovendien blijkt uit de verklaringen van verzoeker, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, dat hij incoherente verklaringen aflegde omtrent de reden waarom een arrestatiebevel tegen hem werd uitgevaardigd en zijn verklaringen ter zake wijzigde naar gelang van de vraagstelling. Tevens blijkt hieruit dat verzoeker incoherente en chronologisch foutieve verklaringen aflegde over de persoon die

hem op de hoogte zou hebben gebracht van het bestaan van het arrestatiebevel en ook in dit kader zijn verklaringen aanpaste wanneer hij met deze vaststelling werd geconfronteerd.

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent het incident dat de kern uitmaakt van zijn relaas. In de vragenlijst stelde hij duidelijk dat bij het incident op het Tahrirplein zowel zijn badge als deze van zijn collega's werden afgenomen en dat deze, nadat hun gegevens werden genoteerd, werden teruggegeven daar waar hij aangaf: *"Hij nam onze badgen af en noteerde onze gegevens. Hij bezorgde ons de badgen terug en begon mij toen te slaan (...)"* (administratief dossier, stuk 8, p.3). Bij het CGVS stelde verzoeker echter dat enkel zijn badge werd afgenomen en ontkende hij eenduidig dat ook de badge van zijn collega's werd afgenomen. Tevens blijkt uit zijn verklaringen bij het CGVS dat zijn badge niet zou zijn teruggegeven doch werd ingehouden (administratief dossier, stuk 4, p.12-13, 16, 18, 22). Verder verklaarde verzoeker omtrent de afloop van het incident in de vragenlijst: *"Daarop gingen we naar huis"* (administratief dossier, stuk 8, p.3), terwijl hij bij het CGVS stelde dat zijn collega's hem naar het ziekenhuis brachten (administratief dossier, stuk 4, p.19).

Verzoeker brengt daarenboven niet het minste begin van bewijs bij omtrent zijn voorgehouden reisweg naar België, en dit ondanks dat hij per vliegtuig Irak zou hebben verlaten en naar Turkije zou zijn gereisd. Bovendien legde hij over zijn reis tegenstrijdige verklaringen af, daar waar hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat hij reisde met zijn eigen paspoort en met een Turks visum (administratief dossier, stuk 8, verklaring, nr.21, 35), daar waar hij dit bij het CGVS herhaaldelijk en uitdrukkelijk ontkende (administratief dossier, stuk 4, p.23).

Het voormelde volstaat om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielaanvraag. Derhalve kan evenmin enig geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens verzoeker ingevolge dit relaas zouden hebben voorgedaan nadat hij het land heeft verlaten.

De neergelegde documenten, zoals opgenomen in het administratief dossier (stuk 11: documenten) vermogen de teloorgegangene geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag niet te herstellen. De documenten inzake verzoekers tewerkstelling werden reeds hoger besproken. Het arrestatiebevel wordt slechts bijgebracht in kopie zodat hieraan, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, geen bewijswaarde kan worden toegekend. De overige documenten vermogen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde redenen evenmin afbreuk te doen aan hetgeen voorafgaat.

Aangaande de nieuwe documenten bij het verzoekschrift (rechtsplegingdossier, stuk 1, bijlagen 3 tot 5), dient te worden opgemerkt dat uit de neergelegde foto's, waarvan de originelen ter terechtzitting werden getoond, geenszins kan worden afgeleid dat de persoon die hierop wordt afgebeeld verzoekers broer zou zijn. Evenmin kan hieruit worden afgeleid in welke omstandigheden deze persoon zou zijn overleden. De overige documenten zijn niet voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling, zodat zij overeenkomstig artikel 8 PR RvV niet in overweging worden genomen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.7. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Verzoeker toont, gelet op de sub 2.2.6. vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielmotieven, niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker kan verder in zijn betoog omtrent de algemene veiligheidssituatie in Bagdad niet worden gevolgd. Waar hij ter staving van dit betoog verwijst naar het bij het verzoekschrift gevoegde artikel waaruit zou blijken dat recent een bomaanslag plaatsvond vlak bij zijn woonplaats, dient te worden herhaald dat dit artikel niet voorzien is van een voor eensluidend verklaarde vertaling zodat dit overeenkomstig artikel 8 PR RvV niet in overweging wordt genomen (rechtsplegingdossier, stuk 1, bijlage 5). Bovendien kan uit het loutere feit dat op 15 januari 2012 een bomaanslag zou hebben plaatsgevonden nabij verzoekers woonplaats hoe dan ook niet worden afgeleid dat de situatie aldaar

zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Dit blijkt evenmin uit het bij het verzoekschrift gevoegde reisadvies inzake Irak (rechtsplegingdossier, stuk 1, bijlage 6). Dit reisadvies werd opgesteld met het oog op het verstrekken van advies aan reislustige Belgen, maakt daartoe een analyse van de veiligheidssituatie en -risico's voor reizigers en houdt daarbij expliciet rekening met het feit dat buitenlanders in Irak specifiek doelwit uitmaken van bepaalde acties. Aldus heeft het geen betrekking op de veiligheidssituatie en -risico's voor Iraakse burgers. In de informatie waarop de bestreden beslissing is gesteund wordt daarentegen op omstandige en gedetailleerde wijze ingegaan op de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst en de risico's die deze situatie inhoudt voor Iraakse burgers. Uit deze informatie, waarin overigens terdege rekening wordt gehouden met het feit dat er nog aanslagen en geweld voorkomen, blijkt dat de situatie in Bagdad niet van die aard is dat er voor burgers actueel een reëel risico voorhanden is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet (administratief dossier, stuk 12: landeninformatie).

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.8. Verzoekers bewering als zou de bestreden beslissing "*geen enkele feitelijke omstandigheid*" in aanmerking hebben genomen, mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft zijn asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding, is dan ook niet geschonden.

2.2.9. Verzoeker preciseert voor het overige niet welk van "*de fundamentele rechten van de mens, zoals die blijken uit het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens*" hij *in casu* geschonden acht noch op welke wijze dit zou zijn gebeurd. Daar de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden, wordt de voormelde schending niet dienstig aangevoerd..

2.2.10. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS